

РЕШЕНИЕ

№ 411

гр. София, 23.01.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 04.11.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **7287** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.38, ал.6 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).

Образувано е по жалба на ОБЩИНА К., представлявана от кмета, срещу РЕШЕНИЕ №Ж-39/01.07.2013г. на Комисията за защита на личните данни.

Жалбоподателят излага доводи за недействителност на оспорваното решение и моли съда да го отмени по съображения, подробно изложени в жалбата. По същество поддържа, че не е обработвал неправомерно личните данни на Р. Г. и като е стигнал до обратния извод административният орган е постановил незаконосъобразен по съдържание акт. Не претендира за разноски.

Ответникът – КОМИСИЯ ЗА ЗАЩИТА НА ЛИЧНИТЕ ДАННИ (Комисията или КЗЛД), оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител и в писмени бележки по същество на спора, излага доводи за нейната неоснователност и моли съда да я остави без уважение. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна - Р. Й. Г., оспорва жалбата. Поддържа, че оспорваното Решение на КЗЛД е законосъобразно и моли съда да отхвърли жалбата.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят [община] е бенефициер по Договор за безвъзмездна финансова помощ по Оперативна програма „Развитие на човешките ресурси” по

Проект с наименование: „Услуги в домашна среда за хора с увреждания и самотно живеещи възрастни хора от [община]”. Това обстоятелство съдът приема за установено с приетия по делото Договор №BG051PO001-5.1.04-0132-C0001 от 28.11.2012г.

В изпълнение на дейностите по цитирания проект жалбоподателят е обявил конкурс за длъжностите „Координатор на проект”, „социален работник” и „счетоводител”, чрез съобщения публикувани в местния вестник „Карнобатски глас” от 07.01. - 13.01.2013г. В същото печатно издание е бил обявен и прием на документи на „кандидат-потребители” и „асистенти” за предоставяне на почасови услуги. В обявите изрично са посочени условията за кандидатстване за всяка от позициите, както и документите, необходими при подаване на съответните заявления, сред които и копие от документ за самоличност.

На 07.02.2013г. заинтересованата страна Р. Г. е подала Заявление с вх. №99 за кандидатстване за асистент, предоставящ почасови социални услуги по проект „Услуги в домашна среда за хора с увреждания и самотно живеещи възрастни хора от [община]”. Не е спорно между страните, че към заявлението е било приложено и копие от личната карта на Г.. Със саморъчно подписана Декларация (без дата) Р. Г. е удостоверила, че е съгласна да предостави личните си данни за целите на Проекта, схема за безвъзмездна финансова помощ BG051PO001-5.1.04 „Помощ в дома”.

В последствие, на 09.05.2013г. и на 16.05.2013г. заинтересованата страна Г. е сезирала последователно ръководителя на Проекта и кмета на [община] с искане да ѝ бъдат върнати копията от документите, представени със заявлението за кандидатстване, включително подписаната от нея декларация. С писма изх. №94-00-2541(1)/14.05.2013г. и изх. №94-00-2541(3)/05.06.2013г. кметът на [община] е уведомил Г. за причините, поради които не могат да ѝ бъдат върнати депозираните документи, като е разяснил, че общината, в качеството си на администратор на лични данни носи отговорност за тяхното съхранение и ползване в срок от 5г. след приключване на проектните дейности.

Административното производство е образувано по жалба рег. №Ж-39/05.02.2013г. в която заинтересованата страна Р. Г. е сезирала Комисията с твърдение, че при кандидатстване за работа се изисква копие от документ за самоличност – лична карта, какъвто е случаят и с Оперативна програма „Развитие на човешките ресурси” към [община]. С Писмо (именувано Допълнителна информация”) рег. №П-4474/02.07.2013г. Г. е изложила и други твърдения за неправомерно обработване на лични данни от страна на [община].

В хода на производството жалбоподателят е представил три становища, съответно с рег. №С-112/21.02.2013г., рег. №С-180/18.03.2013г. и рег. №С-255/19.04.2013г. към които са приложени и писмени доказателства, целящи да установят законосъобразност при обработване на личните данни на заинтересованата страна Г..

С Решение по Протокол №11/27.03.2013г. КЗЛД е приела за допустима жалбата на Р. Г. срещу [община] и е насрочила открито заседание с призоваване на страните.

В открито заседание на 29.05.2013г. Комисията е изслушала явилата се подателка на жалбата и след обсъждане е постановила процесното Решение, с което на основание чл.38, ал.2 и чл.42, ал.1 ЗЗЛД: 1) ОБЯВЯВА ЗА ОСНОВАТЕЛНА жалба рег. №Ж-39/05.02.2013г. подадена от Р. И. Г.; 2) НАЛАГА на [община], представлявана

от кмета, имуществена санкция в размер на 12500 (дванадесет хиляди и петстотин) лева за нарушение на чл.2, ал.2, т.3 ЗЗЛД, осъществено чрез копиране на документа й за самоличност при кандидатстване за длъжност асистент по проект „Услуги в домашна среда за хора с увреждания и самотно живеещи възрастни хора от [община]”.

За изясняване на делото от фактическа страна са приети относими писмени доказателства, които ще бъдат обсъдени при формиране на правните изводи: копия от 7-ма стр. на вестник „Карнобатски глас”, съответно от 24.12. - 31.12.2012г. и от 16.07. – 22.07.2013г.; Протокол от 11.02.2013г. за унищожаване на копия от лични карти; Методика за предоставяне на социалната услуга в общността „личен асистент”, утвърдена от изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане с изх. №63/26.06.2009г.; копие от 7-ма стр. на вестник „Карнобатски глас” от 09.09 – 15.09.2013г.

При така установените факти съдът приема от правна страна следното:
Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл.38, ал.6 ЗЗЛД. Подадена е в преклузивния срок за оспорване, от активно легитимирано лице – адресат на акта.

Разгледана по същество жалбата е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид наведените от жалбоподателя доводи за недействителност и извърши проверка на оспорвания акт, на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

Решение №Ж-39/01.07.2013г. е постановено от компетентен орган, в рамките на предоставените му правомощия, съгласно чл.38, ал.2 във вр. с чл.10, ал.1, т.7 ЗЗЛД. Видно от приетия и неоспорен по делото Протокол №17/ 29.05.2013г. Комисията, в качеството си на колегиален орган, е постановила процесното Решение при наличие на необходимия кворум и мнозинство, съгласно чл.8, ал.6 и ал.7 от Правилника за дейността на КЗЛД и нейната администрация (ПДКЗЛДНА).

Актът е в предписаната от закона форма и при издаването му не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат определени като съществени по смисъла на чл.146, т.3 АПК и да мотивират неговата отмяна. Съдът споделя разбирането, че нарушението на административнопроизводствените правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган.

В частта, с която е приета за основателна жалбата на Р. Г., поради неправомерно обработване на личните й данни, в нарушение на чл.2, ал.2, т.3 ЗЗЛД, процесното Решение е в съответствие с материалноправните норми и с целта на закона, формулирана в чл.1, ал.2.

По делото е безспорно обстоятелството, че жалбоподателят [община] е администратор на лични данни по смисъла на чл.3 във вр. с чл.17, ал.2 ЗЗЛД.

Съгласно приложимата норма на чл.2, ал.2, т.3 ЗЗЛД личните данни трябва да бъдат съотносими, свързани със и ненадхвърлящи целите, за които се обработват. Според определението, дадено в §1, т.1 от Допълнителните разпоредби на ЗЗЛД „обработване на лични данни” е всяко действие или съвкупност от действия, които могат да се извършват по отношение на личните данни с автоматични или други

средства, като събиране, записване, организиране, съхраняване, адаптиране или изменение, възстановяване, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване, предоставяне, актуализиране или комбиниране, блокиране, заличаване или унищожаване.

В настоящия случай административният орган е обосновал законосъобразен извод, че копирането на личната карта на кандидатстващите по Проект „Услуги в домашна среда за хора с увреждания и самотно живеещи възрастни хора от [община]” и в частност на заинтересованата страна Р. Г., представлява нарушение при обработването на лични данни по смисъла на чл.2, ал.2, т.3 ЗЗЛД. Безспорно е по делото, че Г. е дала изрично съгласие за обработване на личните й данни за целите на Проекта, схема за безвъзмездна финансова помощ BG051PO001-5.1.04 „Помощ в дома” и лично ги е предоставила чрез попълване на заявлението за кандидатстване. По аргумент от разпоредбата на чл.6 и чл.11 от Закона за българските лични документи (ЗБЛД), съдът споделя извода на КЗЛД, че личните документи могат да бъдат представяни при необходимост пред компетентните длъжностни лица за удостоверяване на самоличност, но не могат да бъдат изисквани от трети лица, включително и копие от тях. В процесния случай удостоверяването на самоличността на кандидатстващите по проекта е следвало да става чрез представяне на документ за самоличност за съпоставка и удостоверяване верността на личните данни, отразени в заявленията. Изискването и представянето на копие от личната карта безспорно не е свързано със и надхвърля целите, за които се обработват личните данни и следователно представлява нарушение на принципите, установени в чл.2, ал.2, т.3 ЗЗЛД.

Съдът приема обаче, че оспорваното Решение е незаконосъобразно, В ЧАСТТА с която на жалбоподателя [община] е наложена имуществена санкция в размер на 12500 лева. В тази част актът страда от съществен и неотстраним порок във формата и е в противоречие с целта на закона.

Макар в акта да е посочено правното основание за налагане на административно наказание – чл.42, ал.1 ЗЗЛД, липсват каквито и да е мотиви за това как е определен размерът на имуществената санкция и въз основа на какви факти и обстоятелства административният орган е приел, че следва да бъде наложено такова наказание.

Съгласно приложимата норма на чл.38, ал.2 ЗЗЛД Комисията се произнася в 30-дневен срок от сезирането с решение, като може: 1) да даде задължителни предписания; 2) да определи срок за отстраняване на нарушението или 3) да наложи административно наказание. От анализа на цитираната разпоредба следва извод, че тези правомощия на КЗЛД са алтернативни и всяко от тях може да бъде предприето самостоятелно, като във всеки случай Комисията е длъжна да изложи мотиви за решението си.

В настоящия случай Комисията се е ограничила да посочи, че при определяне на размера на административното наказание са били взети предвид характера и степента на нарушението и обществените отношения които засяга (каквото и да означава това). На практика е налице пълна липса на мотиви. Дори да се приеме, че именно налагането на имуществена санкция е най-подходящото решение в случая (без да са дадени задължителни предписания), то неясен остава въпросът за определения размер от 12500 лева при долна граница от 10000 лева. В случая е безспорно установено, че изискването за представяне на копие от личната карта е заложено в

документите за кандидатстване, предоставени на жалбоподателя от Договарящия орган по Оперативна програма Човешки ресурси във вр. с изпълнение на Договор №BG051PO001-5.1.04-0132-C0001 от 28.11.2012г. Този извод се налага и от приетите по делото други обяви за работа в [община] (вестник „Карнобатски глас от 24.12. – 31.12.2012г. и от 16.07. – 22.07.2013г.), видно от които няма поставено изискване за представяне на копие от личната карта на кандидатите. В акта не е посочено дали жалбоподателят има установени и други нарушения при обработване на лични данни или настоящото е първо по ред, и съответно съобразени ли са тези факти при вземане на решението за налагане на административно наказание и определяне на неговия размер.

Съгласно императивната норма на чл.59, ал.2, т.4 АПК административният акт задължително съдържа правните и фактическите основания за издаването му. Изискването за мотивиране на административните актове обезпечава правилно упражняване на съдебния контрол за законосъобразност и осигурява възможност на страните за защита. Ето защо неизлагането на мотиви е съществен порок на акта и всякога е основание за неговата отмяна.

По изложените доводи съдът приема, че РЕШЕНИЕ №Ж-39/01.07.2013г., В ЧАСТТА с която на жалбоподателя е наложена имуществена санкция в размер на 12500 лева, е незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.4 АПК и чл.8 във вр. чл.7, ал.1, т.4 от Наредба №1/ 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, на ответника се дължат разноски, съобразно отхвърлената част на жалбата, в размер на 75 (седемдесет и пет) лева за юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, ВТОРО ОТДЕЛЕНИЕ, 25 състав,

РЕШИ

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ №Ж-39/01.07.2013г. на Комисията за защита на личните данни, В ЧАСТТА по т.2, с която на [община], представлявана от кмета, е наложена имуществена санкция в размер на 12500 (дванадесет хиляди и петстотин) лева за нарушение на чл.2, ал.2, т.3 ЗЗЛД.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на ОБЩИНА К., представлявана от кмета, в останалата част.

ОСЪЖДА ОБЩИНА К., представлявана от кмета, с адрес: област Б., [населено място], [улица], да заплати на КОМИСИЯТА ЗА ЗАЩИТА НА ЛИЧНИТЕ ДАННИ, представлявана от председателя, с адрес: 1431 С., [улица], сумата от 75 (седемдесет и пет) лева – разноски по адм. дело №7287/2013г.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на РБългария с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова